

Cveta Zalokar Oražem

Tri pesmi

Krik

tvoja tiha skala ždi v miru. levo nič. desno nič.
spredaj modro presenečenje preliva. zadaj vsi. odriv
še dlje od njih. pot k zlatemu srcu. veriga vsevednih,
ki jih še ne moreš srečati. zdavnaj prisotna

prihodnost, ki se vsak dan uresničuje. v njej se je vse
že zgodilo. predniki, ki so čutili kot ti. in
stara mama, ki je na koncu vse vedela. nekdo, ki
sluti, kaj se bo dogajalo tebi. vse je načrtovano.

ti. samo neskončna varianta sestavin, odvijajočih se
po nekem zdavnaj zapisanem zakonu. do svetlobe je tako
daleč. včasih pa si blizu. a kaj, ko ne moreš prestopiti
nevidne črte. bojiš se prepada in slutiš blagodejno

modrino. otroci se ti zde lepi. premagali so
pratemo, zgoščeno na materinem ustju. morali so priti sem.
morda imajo sveto poslanstvo, kajti njihove oči so
vsevedne in tople. v rokah imajo svetle kamne.

postajajo podobni ostalim. račun se ni izšel.
preveč je želja, ki ne bi smele oživetiti. vse
preveč je hrepenenj, zmedenih od zrelih let.
prekletstvo umikanja v smdljivo mlakužo.

krik zavedajoče groze. napetost, ki se zaje
v telo. grize, gloda, grebe, gnjavi. goltanje za
odgovori in beračenje v sanjah. motna voda me
vedno prelije. nisem tisto, kar me obletava.

Angeli

krožijo okoli nas, poviti v mehko svilo nevidnosti,
dotikajo se nas kot kaplje rose, ko v drugačni
resničnosti potujemo po robovih noči, drzni in
lepi. spet polni žarečih prvotnih moči.

izmikajo se v svoji vsevednosti, presečim nam kot
slutnje osvetljujejo preteklosti. pozabljen kraj.
oko že znano. trpljenje prestano. presrečni v svojem
nevračanju, ste sli, ki govorite v jezikih večnosti.

Glasovi

spet me vabijo glasovi neznani, priliznjeni
se plazijo okrog ušes. prikazni, zvite kot
mrčes, ki je zavohal glad po smrti, prijazni in
le moji. zlo, presladko za grenčino samote.

ljubim vas, o večne tihote. naj izgine čas, naj
se umakne hipni strah. tako potopljena v hlad,
zabrisana v prah, naj spim svoj nič.
in končno sanjam brez teh strašnih prič.